

Szente B. Levente
HOGY IS MONDJAM

egyik este éppen egy hozzánk szokott
kóbor kiskutyát etettünk
és jó szomszédom
a Kossuth Lajos negyed E8/4-es lépcsőházban
azt mondja nekem – látod-e milyen is az élet ahogy
a Nagy Könyvben is írva vagyon éppen itt is az történik
Isten gondoskodik állatokról miegymásról
és rám kacsintott beszéd közben –
ez a költészet ha belé gondolsz édes öcsém
a jó és nagy tudós költők már mind elmentek
akár a fecskék ősszel ők is költöznek időnként
vissza kéne jönni nekik egy részüknek
de hadd ne mondjak neveket
kiket látna ez a világ szívesebben
mert né kiköpött közben s cigarettacsikket dugott szájába
de minek azt mondja mert né
a mai költők nagyrésze olyan mint a kínai
leutánóz mindent a legapróbb részletekig
locsog mint a víz
a parttalan partok között
csak a lelket a szikrát felejtik ki
az igazi színeket az erőt az érzést azt a melegséget
amelyeket hogy is mondjam
a szívben érezni kéne esetleg odalent
gyomortájékon de semmi
üresen ha átjár a görcs
tudod-e milyen az
ami lassan nem is a tied
látomásba kapaszkodni ettől érzik
hiszik mások ők
pedig erre az éhes kutyára se nézne
jobbik esetben senki se

szóval meg ne haragudj de
kevesen vannak kevesek
olykor századokig igazi és emberi
egy se

HA ÁLMODNI VÁGYNAK

első verse szószátyár volt
a másodikkal megfontolásra intett
harmadikra hallgatást ígért

azt gondolta az idő végtelen
semmi dolgunk hát az órákkal mondta
egymásra kell figyelni
ki mekkorát sóhajt vagy lélegzik
az embernek elég ennyi
így szólt tanítása

nézd csak a hangyákat
egyetlen hatalmas szívdobbanásban laknak
ha álmodni vágyanak
megesznek egy pillangót aztán szárnyait
magas domb tetején
a széliránynak tartják

mélyen hisznek abban
hogy valahová hazajárnak.

UTOLSÓ LEVÉL

*(Feladó: Levinszki Szávuly Attila – tartozék a Sárgaház
folyosója c. naplóhoz, 1994)*

Rég nem írtál, sebjaj, megteszem
ezt a lépést ismét én!

Hírből tudom, kissé erőre kaptál,
hány elektrosokra emlékszel? Egy orvos
barátom többször is meglátogatott téged,
megkértem, nézzen be hozzád, hogylétedről
naponta, ha lehet, tájékoztasson. Azt mondja,
sokat kibírsz, szemeidben látta a reményt,
a fénytelen csillogást, és hallotta, hogy azt mondd,
rémálmaid nincsenek, szépen rendbe jössz, hogy
a kórházból ismét haza, erre az otthonra vágynál...

Nem akarlak eltántorítani e helytől,
ne érts félre, tudom, mit beszélek,
de te többet érdeemelsz. Asszony kell neked,
ki rendbe szed, melletted kiáll! Ezért mondom,
kérve-kérlek téged, egy darabig még látogatni se,
ide a sivárságba, vissza ne tévedj.
Ebben a városban bármerre mész,
furcsa mód, mindig ugyanoda térsz meg.
Mintha lehúzna valami ismeretlen mélység,
akár a ragacs, a feneketlen iszap.
Egyetlen kiút, ha hátra sem nézel,
nem számolod lépteid többé,
járműre ülsz, csak előre, hátra sohasem,
mígnem árkon-bokron túl nem leszel, aztán
önállóságba kezdesz, jobb lesz neked,

ha többé engem nem keresel.
Egyszer lenyugszol, rendbe jöhet, mi elromlott.
Másik éned története más lapra tartozik.
Ami a tied, az a tied, nem vitás. Hadd lépjen
más a te cipődbe, azt az utat járja be -
A holnap új fejezeteket nyit, már csak magadra figyelj,
csak hagyd madaraidat, fordíts hátat lényeidnek,
de jól vigyázz, el ne kergesd mind, egy legalább maradjon,
legyen, ki súg neked, hogy érezd az otthon,
a meleget, a fészket. Tudom, te megérted,
mit, miért tettem. Örültem, hogy ismerhettek,

akkor is, ha voltam, s lettem versnaplódban
kérdőjeles lábjegyzeted.

TÉGLA ÉS CEMENT

szobámban minden
tárgynak története van
a mozdulatlanoknak is –
olykor szeretek róluk beszélni
itt vannak mondjuk a régi kancsók
festmények fényképek levelek a könyvek
csak a padlódeszka meg az ajtó
mocorog megmozdul néha
megmagyarázhatatlanul
nap nap után egy-egy tárgy
miként változtat helyet
nem is értem
pedig se kereke se lába
esze még úgy sincsen egynek sem
isten engem úgy segéljen
van egy két szóbeszéd erre
hogy ezért meg azért
de mielőtt örületbe kergetnének
inkább azt elhiszem
összefogott hátam mögött
tégla és cement
hogy kimozdítsanak helyükből
minden követ